

Holčička a slova

Byla jedna holčička a té se odmalička líbilo opakovat po lidech slova. To se rozumí, že z toho měli všichni radost, když holčička v kočárku opakovala táta, máma, auto, pes... Později opakovala i slůvka, která by říkat nemusela, jako sakra, fujtajbl nebo krucipísek. Za to ovšem mohli dospělí, kteří si taková – a někdy ještě horší – slova před ní vyměňovali. Jak holčička rostla, slovník se jí značně rozšířil. Poslouchala, o čem lidé kolem ní hovoří, a naučila se opakovat i dlouhá slova, například tyranosaurus nebo chameleon.

Na tom by nebylo nic špatného, naopak! Je hezké, když mají děti velkou slovní zásobu a neomezují se jen na věty: „Byl jsem tam. Byl tam táta. Bylo tam toho moc...“

Jenže holčička se s počtem slov, která znala, jaksi pořád nemohla spokojit. Hledala stále nová a nová slova. A nejen to! Ona si začala se slůvky hrát. Zkoušela rýmovat, třeba myška-šiška, veverka-ještěrka, tužky-hrušky a podobně.

Ani na tom by nebylo nic špatného. Horší bylo, že holčička, když poslouchala dospělé, začala k jejich slovům ledacos přidávat. A taky ta slova trochu měnit.

Vrátil se například sused večer domů a jeho žena volala z okna: „Kdes byl tak dlouho? Co jsi zase tropil?“

A holčička křikla přes plot: „Opil... opil... opil se!“

Možná to byla i pravda, kdo ví, ale o takových věcech lidé neradi slyší a řeší je sami doma.

Sousedé si stěžovali a rodiče na holčičku zahrozili prstem – nesmí být prostořeká,

mohla by se něko-
ho dotknout!

Jenže holčička
si nedala pokoj.

Když uslyšela jinou
sousedku, jak říká „Přijede
k nám děda“, holčička hned
volala: „Běda... běda... běda!“

Všichni lidé v okolí věděli, že dědečka v té
rodině moc rádi nevidí, protože silně kou-
ří a s každým se hádá. Ale říkat to takhle
nahlas...

Holčičku opakování a přetváření slov bavilo čím dál víc. Dávala si jenom pozor, aby ji neslyšeli rodiče, jinak se v ničem neomezovala. Spolužačce, která se těšila na Vánoce a nahlas se zamyslela „Jaký asi dostanu dárek?“, zapištěla za zády: „Párek... párek... párek!“ Něco takového by pod stromečkem nikoho nepotěšilo, ale to bylo holčičce jedno, stejně jako to, že spolužačku zarmoutila.

Holčička polekala i jednu babičku, která si povzdychla: „Budu chodit s holí.“ Holčička hned křikla: „Bolí... bolí... bolí!“ A nic na tom, že to nebylo pěkné, nemění skutečnost, že stařenku nohy skutečně bolely. Proč jí to připomínat? A ještě s posměchem?

Holčičce prostě bylo jedno, že její hra může někomu ublížit. Na paní, která hledala štěňátko a volala „Není tu můj pes?“, houkla holčička: „Kdes... kdes... les... les!“ Vůbec nedbala na to, že až k lesu by malé štěně nedoběhlo. Paní našťestí pejska našla za rohem ulice, ale i tak byla vyděšená. Co všechno by se mohlo štěněti v lese stát!

Tak to šlo pořád dál. Holčička stále poslouchala, stále opakovala a stále měnila slova.

Jednou vyděsila k smrti výletníky, kteří hledali hrad. Holčička totiž vykřikla: „Had... had... had!“ Taky změnila „med“

na „jed“, když si kamarádka chtěla namazat chleba. A skončilo to tím, že na pána, který řekl „Nevíte, kde mám mobil?“, zavolala: „Debil... debil... debil!“

To byla ovšem velká chyba. Protože ten pán se vyznal v kouzlech a zaklínáních. Zamumlal pár slov – úplně potichu, takže je holčička nemohla zopakovat – a už to bylo!

Holčičce pro její vlastní řeč zamrzla ústa. Tak, že jí z nich dokonce visely rampouchy! Nemohla říct, že má hlad nebo žízeň, že chce jít domů nebo že ji bolí hlava. Mohla jen a jediné opakovat, co řekl někdo jiný. Stala se z ní ozvěna. Bloudila mezi skalami a domy a zkresleně opakovala, co ostatní pronesli. Jojo, urážet lidi se nevyplácí!

Cože – a to je konec?

Mohl by být. Ale rodičům bylo holčičky moc líto a pořád přemýšleli, jak ji osvobodit. Až na to tatínek přišel. Zavolal na holčičku: „Je s tebou špatná domluva!“

A ozvěna zpátky volala: „Omluva... omluva... omluva!“

Určitě to myslela vážně. Protože v té chvíli kouzlo přestalo působit, pusa holčičce rozmrzla, rampouchy odpadly a ona mohla mluvit jako jiné děti.

... s holi
... pes
... med
... mobil

PAN SE VYZNA
V KOUZLECH

ZAMRZLA JI ÚSTA

A ta holčička už slova neopakovala?

Ale ano. Jenže tak, aby nikomu neublížila. Začala vymýšlet říkanky, jako třeba: *Byl jeden hrad, na něm žil had. Koukal se z vížky, četl si knížky.* A to bylo docela hezké, ne? Mimochodem – vížka je malá věž. Věžička.

